

# Vidinis išgydymas? 1 dalis

John Fenn, 2008 m. rugpjūčio mėn. 16 d., [www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Sveiki,

Anksčiau aš nesu rašęs apie vidinį išgydymą, bet kelis mėnesius apie tai galvojau. Apskritai įdomu, kodėl tiek daug žmonių linkę kaltinti savo praeitį, arba žmones, kuriuos sutinka ar sutiko, kaip priežastį, kodėl jie negali teisingai elgtis. Aš padariau išvadą, kad daugeliui reikia vidinio išgydymo, bet ne taip, kaip jį dažniausiai apibūdina „bažnyčionybė“.

## Apibrėžimas – prašau

Aš kalbu apie „vidinį išgydymą“, norėdamas paaiškinti kaip galima patirti emocinį išgydymą neinant į išgydymo tarnavimą pas kažką, tikintis, kad kiekvienas skausmingas įvykis gali būti pergyventas iš naujo, o Jėšua (Jėzus) kiekvieną palies ir pašalins sužeidimą.

Tai nuostabu, kai Jis išgydo emocijas tokiu būdu, bet paprastai mes turime praeiti tai žingsnis po žingsnio, ir būtent apie tai aš šiandien kalbėsiu.

## Ką daryti, oi, ką gi daryti?

Nuo tada, kai aš ir mano žmona, būdami paaugliais pažinome Viešpatį, mes klausiame savęs trijų klausimų:

- 1) Ką Tėvas norėtų, kad galvočiau, sakyčiau, arba/ir daryčiau?
- 2) Kaip tai gali man padėti augti ir panašėti į Kristų?
- 3) Kokia yra mano atsakomybė ir kokių veiksmų ji reikalauja?

Taigi mūsų patarimas žmonėms metų metais visada buvo su tokiu tikslu, kad asmuo judėtų ta kryptimi, jog tikintysis visada klausytų šitų 3 dalykų ir judėtų pagal tai.

Bet tiesa yra tokia, kad daugelis žmonių neklausia pačių savęs šitų 3 klausimų, ir jeigu jie nenori augti Kristuje, jiems negalima padėti, nes pagaliau kiekvienas incidentas gyvenime yra galimybė arba augti, arba sustingti ir užsistovėti, ir tik tiems, kurie nori augti, galima padėti. Tie, kurie nori būti sustingę, jie susiras tą, kuris leidžia išsiverkti ant peties, arba tuos, kurie pateisins jų būklę.

Asmuo mato gyvenimą per tai, ką jis nešiojasi savo širdyje. Jeigu tai, ką jis nešiojasi skiriasi nuo to, ką Jėšua nori, kad jis ten turėtų, tuomet Viešpats prašo palikti tuos dalykus, ką jie ten nešiojasi, arba galvoja/elgiasi kitaip su jais, arba galvoja/elgiasi kitaip su asmeniu (-imis), kuris sužeidė (realiai, arba tai tik įsivaizdavimas), o jie ir toliau tai nešioja.

## Baimės faktorius

Baimė yra dėl to, kad Jėšua lieps jiems palikti dabartinę tokią įprastą ir pažįstamą situaciją, kuri yra patogesnė nei dar nežinomas gyvenimas, kurį Jis siūlo. Taigi, arba jie peržengs tą emocinį slenkstį ir pakils emocionaliai, arba atitolins save (emocionaliai ir fiziškai) nuo mylimųjų ir/arba draugų.

Naujos mintys, naujas savęs matymas, nauji būdai mąstyti, reaguoti į žmones – visa tai gali gąsdinti asmenį, kuris gyveno sužeidime. Daug lengviau pateisinti nuodėmę, apkaltinant kurį nors kitą: sutuoktinį, giminę ar draugą, negu nusižeminti prieš juos, pripažįstant, kad pats turi problemą ir šaukti: „padėkit man!“

Daug lengviau ieškoti vienkartinio Viešpaties prisilietimo, kad visa tai būtų nuvalyta vienu brūkštelėjimu, nei praeiti gijimo procesą. Kartais tas troškimas gauti išgydymą per vieną prisilietimą tampa beveik priklausomybe, asmuo vaikščioja iš vieno tarnavimo į kitą, bando rasti vieną raktą savo išgydymui, užuot suvokdamas, kad Viešpats galbūt nori, jog jis praeitų išgydymo procesą, o ne viską atliktų vienas prisilietimas.

O kai kurie yra taip sužeisti, kad jie net nežino kaip pakeisti situaciją ir būti išgydytiems (apie tai, kitą savaitę antroje šios serijos dalyje)

## Nešaukite dabar ant manęs

Sužeidimas nėra pateisinimas daryti tai, kas neteisinga. Taigi, nebūtinai turi būti emocionaliai išgydytu, kad pradėtum teisingai elgtis. Kiekvienas gali pradėti ten, kur jis yra ir Viešpats pasitiks jį tenai.

Netgi tarp netikinčiųjų sąrašas žmonių, kurie padarė pozityvų skirtumą pasaulyje – išradėjai, pramonės lyderiai, ir panašiai, yra pilnas žmonių, kurių praeitis buvo labai labai sunki, bet jie išmoko daryti

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 1 (2 Kor 1:24) [www.namu-baznycia.lt](http://www.namu-baznycia.lt), [namu.baznycia@gmail.com](mailto:namu.baznycia@gmail.com)

teisingus dalykus, netgi be Kristaus, taigi nebūtinai pirma būti išgydytam, kad darytum teisingus sprendimus.

Izaijo 9:6 Jėšua yra vadinamas „patarėju“ (Hebr. Tas, kuris teikia patarimą), ir mes privalome suvokti, kad Jėšua patarimas bus pagal Jo Žodį ir padės mums tapti labiau tokiems kaip Jis. Aš pasiruošęs padėti asmeniui, vadovauti dvasiniais patarimais tol, kol asmuo, kuris tai gauna, taiko tuos patarimus savo gyvenime.

### **Aš galvoju, kad vidinis išgydymas – tai vaikščioti į išgydymų tarnavimą pas kažką, kas padės pakeisti mano praeitį?**

Jūs galbūt mąstote, kad aš niekada nepatyrčiau emocinių susižeidimų, bet tai netiesa. Prašau negalvokite, kad prieš, arba nuo tada, kai mes atėjome pas Viešpatį, mano žmona ir aš gyvenome pagal motto iš kino filmo „Nimo sala“, kur sakoma: „Aš nenoriu liesti pasaulio, nes tai nehygieniška“.

Ne, mes abu atėjome iš namų ir šeimų situacijų, dėl kurių galbūt šiandien daug kas ieškotų „vidinio išgydymo“, arba bėgiotų po konferencijas ar tam skirtus tarnavimus. Mes eįjome per „vidinį išgydymą“ nuo tų šeimyninių aplinkybių, darydami vieną sunkų sprendimą po kito, pasirinkdami paklausti tuos 3 klausimus, ir laikydami savo širdį teisingoje pozicijoje prieš Dievą bei darydami sunkius, bet teisingus dalykus, tokiu būdu gydami ir panašėdami į Jėzų.

Oscar Wilde pasakė: „Patyrimas, tai vardas kuriuo visi vadina savo klaidas“ ir mes turime daug patyrimų!

Supraskite teisingai: „Man teko pabuvoti įvairiose situacijose, kai Tėvas man davė pažinimo žodį arba mini-regėjimą dėl specifinio įvykio kažkieno gyvenime, kuris žiūrint Dievo akimis vedė į ramybę ir supratimą toje situacijoje. Bet dažniausiai „vidinis išgydymas“ ateina ne išgydymo tarnavimo metu, su kažkuo, kas padeda per petį žiūrėti į skausmingus praeities įvykius, bet žiūrint į priekį į Jėzų, kuris yra mūsų tikėjimo autorius ir užbaigėjas.

### **Prievartautojai su žmonija**

Korinto miestas turėjo moto: „Laisvė ir žinios“, kuris apibūdina jų kultūrą; nuo pedofilijos iki prostitucijos, narkotikų, jie viską leido, vadindami tai asmens laisve.

Sekančiame skyriuje Paulius pateikia 3 dalių teiginį, į kurį mes galime žiūrėti, kaip į supynes, viename gale su nuodėmėmis, kitame gale – gyvenimas Kristuje, ir kas nutiko su jais, kai jie sutiko Kristų,- tiesiog viduryje.

### **Baigiant...**

Jeigu kokiems žmonėms tikrai reikėjo vidinio išgydymo, kai jie atėjo pas Kristų, tai buvo Korinto piliečiai. Nuodėmių sąrašas, kurį Paulius pateikia, yra labai panašus į sąrašą pateikiamą vidinio išgydymo brošiūrose: „... Nei ištvirkėliai (bet koks seksas už santuokos ribų), nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei (visas homoseksualizmo spektras), nei vagys, nei gobšai (vartojai, siekiantys asmeninės naudos), nei girtuokliai, nei keikūnai (literatūriškai „piktžodžiautojai“), nei plėšikai (grobikai/naudojantys jėgą) nepaveldės Dievo karalystės...“ (1 Korintiečiams 6:9-10)

Ar galite įsivaizduoti, kokia buvo netvarka Korinto šeimose? Daugelis tų, kurie gyveno, kaip anksčiau išvardyta sąrašė, buvo tėvai, vaikai, seneliai, pusbroliai, pusseserės, darbdaviai – jūra sužeidimų! O dabar jie atėjo pas Kristų! Taigi, kaip Paulius pataria jiems išeiti iš savo praeities nuodėmių, susižeidimų, piktnaudžiavimų ir prisiminimų?

### **Sūpynių vidurys**

Išvardiję šitas įvairias nuodėmes, jūs galite pagalvoti, kad Paulius tuoj pat ims mokyti, kaip išlaisvinti protą iš šitų prisiminimų, arba grįš atgal ir pavaizduos Jėzų ateinantį į tas situacijas, arba pasiūlys išpažinti kiekvieną konkrečią nuodėmę, arba netgi rekomenduos intensyvią maldą su konsultantu.

Jis galėtų jiems netgi leisti elgtis nevaržomai, duodamas suprasti, kad mama ar tėtis skriaudė arba atstūmė vaiką, arba jį mušė, arba dabartinis sutuoktinis turi tokią panašią praeitį. Taip, jis galėtų pateisinti jų elgesį, nes jie tapo aukomis, arba dabar yra sunkioje situacijoje.

Vietoj to, Paulius sako štai ką: „Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet jūs buvote nuplauti, jūs buvote pašventinti, jūs buvote išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“. (1 Kor 6:11, vertimas iš anglų k.)

Atkreipkite dėmesį 3 dalykai, kurie nutiko, kai jie sutiko Jėzų: nuplauti (atgimę iš naujo), pašventinti (atskirti Dievui), išteisinti (paskelbti teisūs Dievo akyse).

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 2 (2 Kor 1:24) [www.namu-baznycia.lt](http://www.namu-baznycia.lt), [namu.baznycia@gmail.com](mailto:namu.baznycia@gmail.com)

### Pačioje pabaigoje....

Jis tęsia sakdamas sekančioje eilutėje: „Viskas yra leistina man - leistina ir teisėta, bet ne viskas yra naudinga - gera daryti, tikslinga ir naudinga, kai lyginama su kitais dalykais. Viskas man leistina, bet aš netapsiu niekieno vergas ir nebūsiu po niekieno valdžia“ (Išplėstinis vertimas)

Įsivaizduokime, Paulius Kristuje – viename sūpynių gale žiūri atgal, pro vidurį, iš ten, kur jie sutiko Jėzų, link kito galo, kur yra nuodėmės. Kad pasiektų tas nuodėmes, jis turėtų eiti per tai, ką jis turi Kristuje. Taip, jis gali eiti atgal į savo praeitį, jei jis nori, naudodamas sarkazmą ir nurodydamas Korinto moto: „laisvė ir pažinimas“ , viskas yra leistina – BET- jis atsisako tapti (vėl) vergu arba būti tų dalykų pavergiamas, po jų valdžia.

Kai sukyla praeities nuodėmių arba piktnaudžiavimų prisiminimai, Paulius žiūri į tuos dalykus per Kristų; jie buvo nuplauti, atskirti Dievui, ir Pats Dievas išteisino juos dangiškame teisme, ir jie turėtų pasipriešinti vėl būti pavergtiems, vėl grįžti į vergovę, kitame sūpynių gale! Bet kaip jie gali patirti išgydymą nuo prisiminimų, kaltės, arba emocijų sužeidimų, kurie įvyko dėl jų praeities (arba dabartinio) gyvenimo?

*Apie tai sekančią savaitę, kai aš pasidalinsiu kaip aš praėjau savo vidinio išgydymo procesą, taigi likite su mumis!*

*Tiek minčių šiandien. Laiminu visus!*

John Fenn

[www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: [cwovi@aol.com](mailto:cwovi@aol.com)

## Vidinis išgydymas? 2 dalis

John Fenn, 2008 m. rugpjūčio mėn. 23 d., [www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Sveiki,

Mes pabaigėme kalbėdami apie Korinto alternatyvų iškrypusį gyvenimo būdą, pasiekėme tai, kad sutikę Jėzų, jie buvo Dievo nuplauti, atskirti ir išteisinti, ir dabar, palikdami viską kas buvo jų praeityje, jie turėjo pradėti mąstyti naujai. Tas būdas, kaip jie buvo emocionaliai išgydyti, tinka ir mums šiandien.

### Džono istorija

Romiečiams 12:3 Paulius sako: „Aš kalbu pagal man suteiktą malonę“. Jis negalėjo kalbėti pagal malonę suteiktą Petriui, bet tik tai jam. Mano pasakojimas yra dalis man suteiktos malonės. Štai mano istorija apie emocijų arba „vidinį išgydymą“: mano tėtis 1969 metų vasario mėnesį paliko mus 4 vaikus (man buvo 11 metų, o kitiems: 9, 7, 5). Jis pasakė: „Aš išsiskiriu su jūsų mama, ir išsiskiriu su jumis, vaikai. Daugiau nebus žaidimų su kamuoliu, gimimo dienų, švenčių, Kristaus Gimtadienio šventimo, ir atostogų...“ gyvenimas su juo buvo emocijinė skalbimo mašina. Kad jums būtų aiškiau, pasakysiu, kad buvo jo 35 gimtadienis; taigi šventimų buvo. Ar ne? Jis norėjo pradėti savo 36-uosius metus švairiu puslapiu, be šeimos.

Ankstesniais metais, prieš jam mus paliekant, vienas brolis reguliariai turėjo matomas mėlynės žemiau nugaros, rėžius ir žymes nuo diržo (dėl kažkokios priežasties aš turėjau seną kraujosruvą ant savo užpakalio), ir mes visi augome emocionaliai sužeisti. Pietų metas buvo lyg pas Von Trapp'us prieš tai, kai atsirado Marija „Muzikos garsuose“: sėdėti tiesiai, kalbėti jei liepia, pateikti kasdieninį raportą apie mokyklą ir panašiai.

Tėtis tėtis buvo alkoholikas, kuris nusižudė, ir siautėdavo, kai gerdavo. Jis kelis kartus bandė žudyti, kol galiausiai jam tai pavyko. Tą vasarą, kai man buvo 7 metai, aš prisimenu klausiau tėvuko, kaip mes jį vadindavome, kodėl ant jo abiejų riešų randai, ir jis pasakė, kad jis susižeidė parduotuvėje. Po metų, aš sužinojau, kad jis persipjovė savo riešus, bet buvo surastas. Jam galiausiai pavyko rasti paslėptą pistoletą, kurį mano tėtis atėmė iš jo per paskutinį bandymą, ir jis atėmė sau gyvenimą 1965 spalį, kai aš buvau 7½ metų amžiaus.

Aš prisimenu tą dieną aiškiai: mano tetei paskambino telefonu senelė; senelis buvo girtas ir turėjo ginklą. Aš mačiau, kaip mano tėtis kažko kruopščiai ieškojo stalčiuose savo spintoje ir sakė: „Jo nėra. Jis turbūt čia ieškojo ir jį rado sekmadienį, kai mes buvome išvykę pietų“. Kitas dalykas, kurį aš žinau, tėtis išbėgo iš namų, pasakęs senelei, kad ji nedelsiant bėgtų taip pat, bet tą vakarą, jau buvo per vėlu – tėvukas

buvo miręs nuo šautinės žaizdos, kurią pats sau padarė. Jis taip pat nužudė savo augintinį šunį, ir aš tikras, kad būtų nužudęs senelę, jeigu ji nebūtų paklausiusi ir tučtuoju nepalikusi namų.

### **Greitai pirmyn**

Tai tik kelios detalės – Tėtis taip pat nušovė kaimynų katiną su šautuvu, nes jis (ir vėl) buvo mūsų smėlio dėžėje, tėtis per prievartą ištraukė mane iš lovos viduryje nakties daryti darbo už neįvykusius prasižengimus – aš neišnešiau šiukšlių prieš eidamas miegoti – ir taip toliau.

Taiigi, jums dabar aiškiau. Kai jis paliko mus, man buvo 11½ ir aš jaučiau, ir žinau, jog mes visi panašiai manėme, kad jeigu mes nebūtume gimę, mama ir tėtis tebebūtų kartu. Tėtis prisidėjo prie idėjos ir buvo iš dalies dėl to kaltas, kai jis pasakė, jog jis palieka mus ir todėl, kad mes ne visada pribėgdavome pasveikinti jį su entuziazmu, kai jis įžengdavo pro duris, po sunkios darbo dienos – tiesiog tai, ką kiekvienas vaikas nori išgirsti iš savo tėčio.

Taiigi, kai man buvo 16 metų ir mano draugė Janny atvedė mane pas Viešpatį, aš ieškojau tėtės. Bet tiesa buvo tokia, kad aš delsiau pažinti Jėzų, nes nemaniau, kad Jis manęs norėtų. Mano savęs vertinimas buvo „žemesnis už gyvatės pilvą“, taiigi kodėl Dievas turėtų manęs norėti? Ką jam veikti su mano gyvenimu? Janny turėjo nuolatos mane drąsinti, kad Jis tikrai manęs nori, ir kad Jis kažką gali padaryti mano gyvenime.

Aš buvau abejingas ir nesirūpinau savo gyvenimu: buvau išmestas iš skautų, iškritau iš pirmo kurso algebros semestro, mečiau boulingo lygą, plaukimą, nardymo pamokas, skraidymo pamokas - visi tie „dalykai“ buvo tik tam, kad būčiau užsiėmęs - bet viduje, man tiesiog niekas gyvenime nerūpėjo, kol Janny man nepapasakojo apie Dievą.

Troškimas tėčio mane išsekino, suvokiau, kad jeigu Jėšua pasakys paskutinį žodį, tai bus verta Jam tarnauti – taiigi aš paprasčiau Jo paimti mano gyvenimą, jeigu tik Jis tikrai to nori, aš pažinau Tėvą ir niekada nesigrežiojau atgal.

### **Išgydymas, atleidimas, mūšis dėl proto**

Mano tėtis sutiko kitą moterį, kuri turėjo 2 savo vaikus, ir pažadėjo išauginti tuos vaikus kaip savo, visiškai atstumdamas savuosius. Tėtis jiems pastatė gražų namą su dengtu baseinu 20 minučių kelio atstumu nuo mūsų tame pačiame mieste, o tuo metu mano mama grįžo atgal užbaigti mokyklos vakarais ir dar dirbo namuose buhalterė.

Jo naujas gyvenimas reiškė: jokių ryšių su 4 vaikais. Tuo metu aš galėjau vairuoti, susitikimai su tėčiu buvo jo ofise, įeinant per užpakalines duris, prasidėdavo ir baigdavosi tokiais žodžiais: „Prisimink, \_\_\_\_\_ niekas apie tai neturi sužinoti. Jei ji paklaus, aš turėsiu tai paneigti, ir tu turėsi taip pat“. Tada buvo 1974-77 metai. Tai tęsėsi iki 1996, kai tėtis ir ji parašė, kad ji dabar žino apie mūsų slaptus susitikimus ir bendravimą.

Netgi per mūsų medaus mėnesį, kuriam tėtis buvo toks geras, kad paskolino man ir Barbarai vieną savo butą pietų Floridoje 2 savaitėms, tai buvo susitarimas tarp jo ir manęs. Kai aš nuėjau į buto raštinę raktų, ponis, kuri valė pirmą kartą išgirdo, kad aš pirmagimis sūnus John Jr., iš keturių, ji nieko apie mus nežinojo, nebuvo girdėjusi apie jo pirmą santuoką, ir nieko daugiau, nors ji artimai jį pažinojo ir dirbo kartu virš 10 metų.

Aš pakviečiau Jėzų būti mano Viešpačiu, kai man buvo 16 metų, ir kitus sekančius 2 metus Tėvas stengėsi atstatyti mano emocijas. Netgi tada, kai man buvo 18 metų, išvykoje kartu su dviem draugais, kurioje mes iš naujo pašventėme savo gyvenimus Dievui, aš sakiau, kaip aš noriu tarnauti Jam, bet žinojau, kad nesu geras ir maniau, kad Jam niekada manęs nereikės.

Tai buvo, kai grojo Nancy Honeytree albumas, paskutinę dainą antroje pusėje „Aš esu tavo tarnas“ (giesmės autorius Larry Norman), tada Jėšua prasiveržė pro mano skausmą sakydamas: „John Aš myliu tave!“ Aš buvau apstulbęs, ir pasakiau: „Aš taip pat myliu Tave, Viešpatie.“ Jis pasakė: „Atsiversk Jono 14:27“, aš paklausiau: „Dabar, Viešpatie?“ Ir jis atsakė: „Taip, dabar“. „Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgstauja jūsų širdys ir teneišsigąsta“.

### **Apreiškimas**

Tuo momentu aš žinojau, kad Jis priėmė mane ir mano troškimą tarnauti Jam, ir savo krauju Jis padarė mane pakankamai geru, kad galėčiau naudoti – taip, kaip ir visus kitus. Aš 2 metus praleidau skausme dėl blogo savęs vertinimo, mąstydamas: ar Tėvas ir Jėšua tikrai nori manęs ar ne, todėl tas apreiškimas išgydė tą blogą savęs vertinimą, ir pradėjo mane vesti keliu mąstant taip, kaip apie mane mąsto Tėvas ir

Jėšua. Nuo šio momento aš konfrontuodavau kiekvieną negatyvią mintį apie save su tuo, ką Dievas mąsto apie mane.

Štai taip gali būti išgydytos ir tavo emocijos; po apreiškimo sekė disciplina, konfrontuoti kiekvieną mintį prieštaraujančią tam, ką sako Dievas apie mane tuo, ką Jis iš tiesų sako apie mane. Tuo pačiu būdu šėtonas gundė Jėzų paversti akmenis duona, bet buvo sutiktas su tuo, ką Dievas sakė, taigi aš taip pat turėjau sutikti kiekvieną mintį apie tai, koks aš nesu pakankamai geras su tuo, ką Dievas sako apie mane.

### **Atleidimas yra apsisprendimas, o ne emocija ar jausmas**

Aš nusprendžiau atleisti savo tėčiui dar tada, kai man buvo 16 metų, kai vyko tie slapti susitikimai ir buvo laužomi susitarimai, suvokdamas, kad kuomet Jėšua pasakė: „Kai eini melstis, atleisk“ (Morkaus 11:25), Jis padarė tai sprendimu, o ne emocija.

Mano jausmai dar tebebuvo švieži dėl savo tėčio, ir tokie pasiliko kitus 10 metų, bet aš nuolatos kartojau savo apsisprendimą jam atleisti. Nors 10 metų mano emocijos nesusiderino su mano sprendimu.

Prisiminimai užplūsdavo mano emocijas gyvais vaizdais ir pilnais Dolby Surround garsais dideliame ekrane, jie vis iš naujo ir iš naujo kartodavosi, kol mane išsekindavo. Kiekvienas prisiminimas turėjo būti konfrontuojamas, dažnai kalbant garsiai pačiam sau: „Ne, aš atleidau už tai“, bet paprastai pasakydavau, kai jau prisimindavau savo prote tai vėl ir vėl. Kartais: „Ne, aš atleidau tai, būdavo daugiau kaip įprotis, o ne jausmas, kurį jaučiau tuo momentu, ir tada aš pykdavau ant bet ko, kas mane erzindavo: laiškas nuo mano brolio, pokalbis, kuris pažadino prisiminimus, bet tai buvo sprendimas, kurį aš padariau, ir aš žinojau, kad galiausiai mano jausmai susiderins su tuo sprendimu.

Tėvas tikrai sužadino dalykus manyje, kai mums gimė 3 sūnūs. Taip Dieve, ne velniau, nes prisiminimai nebuvo velnias, jie buvo tik istorija. Dievas iškeldavo juos į paviršių, kaip nuosėdas puode tirpstant auksui, kurias reikėjo nugriebti. Kai asmens dvasia yra perkurta Šventąja Dvasia, Dievo gyvenimas bando plaukti į mūsų protus, ir tas gyvenimas apšviečia visas tamsias vietas (Filipiečiams 1:6)

Emocinis išgydymas, tai leidimas Dievui šviesti Savo šviesa, ir parodyti mūsų asmeninę istoriją taip, kaip ji matoma Jo akimis, ir gražinti ją mums. Mes matome įvykius taip, kaip mato Jis. Jis nenusisuka nuo baisios tiesos, bet Jo perspektyva atneša išgydymą, palikdama daugumą emocijų nepalietų, tik pašalindama skriaudą ir skausmą.

Aš vis galvodavau apie tai, ką jis padarė, ir supykdavau vėl ir vėl. Bet galiausiai tai atvedė iki 2 dalykų: 1 tai buvo santykiai su juo, kurie buvo prarasti; ir 2 viso to neteisingumas. Neteisingumas mane tiesiog siutino, santykių praradimas mane padarė piktu ir intravertišku. Aš jaučiausi apvogtas ir šiek tiek gailėjausi savęs, aš norėjau suprasti, kodėl mano tėtis nenorėjo bendrauti su manimi, tai buvo taip neteisinga.

Tėvas švelniai vedė mane per 10 metų į tą vietą, kur aš supratau, kad aš niekada neatgausiu tų paauglystės metų, kurių niekada neturėjau su savo tėčiu, ir aš buvau ramus atiduodamas tuos metus Tėvui. Jūs galite galvoti aš turėčiau būti patenkintas atsikratęs savo tėčio, bet tiesa tokia, kad daug gero patyriau su juo, jis daug ko mane išmokė, ir aš norėjau, kad sugrįžtų tie geri laikai.

Vieną dieną 1984 ar 85 aš aiškiai išgirdau Tėvą sakant: „Paskambink savo tėčiui ir paprašyk, kad jis tau atleistų“. Aš buvau daugiau nei piktas – „MAN reikia atsiprašyti JO? Ar tu neišprotėjai, Tėve? Jis turėtų man paskambinti!“ „Paskambink savo tėčiui ir paprašyk, kad jis tau atleistų“ toks buvo Jo atsakymas.

Aš paklausau... čia tas pokalbis, kiek tik aš galiu prisiminti: „Labas tėtė, tai John. Kaip tu laikaisi?“ „Labai gerai“- atsakė kaip verslo pokalbyje. „Aš noriu kai ko tavęs paprašyti. Ar tu gali man atleisti už viską, ką aš pasakiau ar padariau, kas galbūt galėjo tave įskaudinti?“ ...tyla... „Tėtė, ar atleidi? „Labai gerai“. „OK tėtė, nieko daugiau aš nenorėjau, kaip \_\_\_? Ar jums viskas gerai?“ „Mums viskas gerai“. „OK... ačiū, tai viska ko norėjau. Linksmų Kalėdų“

Tai mane išlaisvino, niekada nuo tada nekovoju su pykčiu dėl neteisingumo, dėl kurio buvau sužeistas... Prisiminimai liko, bet skausmas išėjo. Prisiminimai yra, bet pykčio neliko – nėra liūdesio dėl to praradimo. Taip. Net šiandien norėčiau, kad jis savo iniciatyva man paskambintų arba parašytų e-laišką. Turiu viltį, kad gal savo mirties patale, jei jau ne anksčiau, jis ateis pas Viešpatį ir/arba aš galėsiu ir vėl jį pamatyti. Taip, su visomis emocijomis kurios tai lydės.

Bet Tėvas tapo mano draugu, ir padarė mane geru vyru ir tėvu. Dar daugiau, aš turiu, gavau ir tebegau nuostabius apreiškimus iš Tėvo ir Jo srities, ir vaikščioju tame intymume su Juo. Tai, ką aš

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 5  
(2 Kor 1:24) [www.namu-baznycia.lt](http://www.namu-baznycia.lt), [namu.baznycia@gmail.com](mailto:namu.baznycia@gmail.com)

praradau žemėje, buvo su kaupu užpildyta mano dangiško Tėvo, nors man vis dar trūksta mano žemiško tėvo, bet jau nejaučiu skausmo susieto su prisiminimais.

Aš išgijau, kai atlikau sunkų darbą daugelį metų konfrontuodamas kiekvieną emociją ir prisiminimą, kuri nesutapo su tuo, ką Tėvas sako apie mane, ar mano situaciją, ar bet kurį asmenį gyvenimo kelyje. Bet be dvejonės aš laisvai pripažįstu, kad tai Tėvas dirbo su mano emocijomis, sužadindamas dalykus su tikslu, kad būčiau išgydytas, ir tada sutikdavo mane su supratimu, ir kantrybe, taigi visa garbė Jam, ir visa tai priskiriama Jam.

*Pasilikite su mumis, bus 3 dalis. Tokios mintys šią savaitę.*

*Laiminu visus!*

John Fenn

[www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: [cwowi@aol.com](mailto:cwowi@aol.com)

## Vidinis išgydymas? 3 dalis

John Fenn, 2008 m. rugpjūčio mėn. 30 d., [www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Sveikinu visus,

Praeitą savaitę aš rašiau apie žmones paminėtus Biblijoje, kurių emocijos buvo sužeistos, ir jiems tikrai reikėjo išgydymo. Straipsnio formatas neleido pateikti daugiau pavyzdžių tokių, kaip pvz.: Jokūbas/Ezavas ir emocinio išgydymo poreikis jiems, arba žiauri trauma, kurią patyrė Juozapas, arba Marija, Lozoriaus sesuo, arba moteris prie Šulinio, tą sąrašą galima tęsti, ir visi jie su realiomis emocijinėmis traumomis, jiems reikėjo patirti vidinį išgydymą, pažinti naują gyvenimo būdą ir naujas mintis. Bet dabar pasidalinsiu pasakojimu apie porą žmonių.

### Jis pasakė, ji pasakė

Karalius Saulius turėjo sūnų Jonataną, kuris buvo Dovydo geriausias draugas. Jie buvo sandoroje, o Jonatanas turėjo sūnų Mefi Bošetą, kuris buvo luošas. Ar žinote, kaip jis tapo luošu? 2 Samuelio 4:4-5 sako, kad tai įvyko, kai jam buvo 5 metai, kuomet jų šeimas pasiekė žinia apie Sauliaus ir Jonatano mirtį, Mefi Bošeto auklė čiupo jį ir pasileido bėgti, paslydo ir krito, taip jis tapo luošas. (Jo vardas reiškia „gėdos pašalintojas“).

Kodėl ji bėgo su juo? Todėl, kad Sauliaus ir jo sūnaus mirtis reiškė, jog Dovydas taps karaliumi, ir dažnai visa ankstesnio karaliaus šeima būdavo nužudoma to, kuris nugalėjo. Taigi, Sauliaus ir Jonatano giminės buvo įsibaiminę dėl Dovydo. Nuo 5 metų amžiaus Mefi Bošetas bijojo, kad vieną dieną Dovydas suras jį ir nužudys. Ar galite įsivaizduoti emocišes žaizdas, kurias turėjo tas berniukas, visų pirma – baimė dėl savo gyvybės, ir dar faktas, kad jis dabar luošas visam gyvenimui, o visa tai dėl Dovydo.

Vieną dieną Dovydas pakvietė Mefi Bošetą pasirodyti prieš jį. Tuo metu Mefi Bošetas gyveno Lodebare, kuris reiškia „nėra ganyklos“. Tai buvo dykvietė, kur jis gyveno nuolatinėje baimėje dėl savo gyvybės, ir būdamas luošas priklausė nuo kitų, todėl tikriausiai stokojo daugelio dalykų; gyvenimas buvo sunkus, ir štai pasirodė karalius.

Nepažinodamas Mefi Bošeto Dovydas paklausė: „Ar liko kas nors iš Sauliaus šeimos, kad aš galėčiau parodyti jam gerumą dėl Jonatano?“ Štai kodėl jis pakvietė Mefi Bošetą. Dovydo pirmi žodžiai buvo tokie: „Nebijok, nes aš tikrai parodysiu tau gerumą dėl Jonatano tavo tėvo, ir atstatysiu tau visą žemę, kuri priklausė Sauliui tavo seneliui; ir tu nuolatos valgysi prie mano stalo.“ (2 Samuelio 9:1-8)

Taip prasidėjo emocinis išgydymas. Mefi Bošetas turėjo nustoti tikėti melu, su kuriuo užaugo ir tuo ką jis tikėjo apie Dovydą. Taigi, lygiai taip ir mes privalome nustoti tikėti melais apie save pačius ir mūsų praeitį, ir tikėti Dievo perspektyva apie mūsų situaciją, kad būtume išgydyti. Mefi Bošeto neprašė užmiršti apie tėvo ir senelio mirtį, o tik susitelkti į karaliaus gerumą ir jo aprūpinimą! Dovydas siūlė aprūpinimą šiandien ir ateičiai, IR atstatymą prarastų žemių. Jūs galbūt negalėsite užmiršti to, ką jūs padarėte arba, kas jums buvo padaryta, bet jūs esate kviečiami vartoti viską, ką karalius turi jums dabar!

Gyventi laikantis žmogaus ar šėtono požiūrio į mūsų istoriją, tai lyg pragyventi savo gyvenimą Lodebare, be ganyklos, badaujant fiziškai ir emocionaliai. Karalius buvo pasiruošęs atstatyti prabangą, kuri buvo teisėta tos šeimos nuosavybė, bet Mefi Bošetas to nežinojo. Jis niekada nematė savo tėvo ir senelio

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 6  
(2 Kor 1:24) [www.namu-baznycia.lt](http://www.namu-baznycia.lt), [namu.baznycia@gmail.com](mailto:namu.baznycia@gmail.com)

nuosavybės, nors ji priklausė jam. Jis turėjo palikti vietą, kur nebuvo ganyklos, žengti tą gąsdinantį žingsnį ir stoti prieš karalių, ir būti pasiruošusiu tikėti karaliaus gerais ketinimais.

Karalius sako valgyk prie mano stalo ir aš atstatysiu visas tavo žemes; kai kurių iš jų tu niekada nematei! Priešas sako: „bet tu pažįsti Lodebarą, nors tai nedaug, bet saugu!“

### **Patraukiama gėda**

Po kažkiek metų Dovydas turėjo bėgti gelbėdamas gyvybę, nes jo sūnus Abšalomas norėjo būti karaliumi jo vietoje. Kai maištas buvo nuslopintas Dovydas grįžo į Jeruzalę ir 2 Samuelio 19:24 sako: „Sauliaus sūnus Mefi Bošetas atvyko karaliaus pasitikti. Jis nebuvo plovęs savo kojų, kirpęs barzdos ir plovęs drabužių nuo tos dienos, kai karalius išėjo, iki jis sugrįžo.“

Mefi Bošetas taip pergyveno, kad gedėjo visą tą laiką, kol nebuvo karaliaus. Faktiškai jis taip džiaugėsi matydamas Dovydą, jog tuomet, kai Dovydas iš naujo patvirtino savo pasiūlymą leisti Mefi Bošetui ir Cibai pasidalinti žemes, Mefi Bošetas pasakė Dovydui, kad Ciba gali jas turėti vienas – jam tik rūpėjo, kad Dovydas grįžo sveikas namo! (29-30 eilutės)

Štai kaip vyksta išgydymas. Mes visų pirma pasižiūrime į paveldą ir kas „teisėtai“ mums priklauso, ir pirmiausiai į tai, kas atrodo svarbu mums, tuomet vyksta atstatymas to, kas buvo prarasta. Bet vėliau, kai jūs gyvenate tame išgydyme, emocinėje ramybėje, jūs suvokiate, kad tie dalykai nesvarbūs jums, tik ta ramybė, kurią jūs dabar turite. Gražinimas „žemės“ niekada nebuvo jums pirmoje vietoje, tai buvo tik kaip kremas ant torto, bet nėra būtina sąlyga, kad būtumėte laimingas.

Jūs pasiekiate vietą, kur buvo ir Mefi Bošetas - sėdėjo patenkintas prie karaliaus stalo ir džiaugėsi jo akivaizdoje.

### **Ne auka, bet „nusikaltėlis“**

Kas buvo blogiausias nusidėjėlis istorijoje iki maždaug 33 metų prieš Kristų? Erodas, kuris nužudė kūdikius Betliejuje? Ahabas ir Jezabelė, kurie išvedė Izraelį iš kelio? Ne. Tai Paulius arba greičiau Saulius iš Tarso.

1 Timotiejui 1:15 Paulius sako: „Jėzus Kristus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių; kurių didžiausias aš esu“. Žodis „didžiausias“ graikų kalboje „proto“, kuris reiškia „pirmas“. Iš čia mes turime proto-tipą – pirmą, pagrindinį, pavyzdį, kuriuo visi seka.

Šitas žmogus, kuris sutiko Kristų kelyje į Damaską sako, kad jis buvo blogiausias nusidėjėlis, nes persekiojo krikščionis, ir vadina save: „piktžodžiautoju, persekiotoju, ir skriaudiku...“ bet jis gavo malonę.

Jis tęsia sakdamas 16 eilutėje: „...Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės amžinajam gyvenimui...“ Žodis „pavyzdys“ originale reiškia parašyta apybraiža ar eskizas, vėl pareikšti, kad Pauliaus gyvenimas, ir gailėstingumas, kurį jis gavo, buvo prototipas arba eskizas padėti tiems, kurie įtikės į Jėzų po jo.

### **Kiek gili yra tavo meilė?**

Bet Paulius kovojo su kaltės jausmu. Jis buvo tenai, kai Steponą užmėtė akmenimis, ir kai Jėšua pasirodė jam prie Damasko, Jis nesakė: „Aš esu Jėšua, ir tu persekioji mano pasekėjus“. Jis sakė: „Aš esu Jėšua, Kurį tu persekioji“, štai kokia gili buvo jo nuodėmė prieš Dievą (Apd 9:5)

Korintiečiams jis atvėrė savo vidines kovas: „O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, Jis pasirodė ir man. Juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nevertas vadintis apaštalu, nes persekiojau Dievo bažnyčią. (1 Korintiečiams 15:9)

„Ne laiku gimęs“ yra vienas žodis „ektroma“, ir reiškia „abortą arba persileidimą“, ir originaliai buvo naudojamas romėnų Senato apibūdinti bylą, kai nužudymas vyko konferencijoje arba ant Senato grindų. Paulius rašė, kaip jis jautėsi dėl savo gyvenimo; ne laiku gimęs, abortuotas arba persileidęs gyvenimas; jis nematė Jėzaus tarnavimo, persekiojo surinkimą, ir viso to viršūnę, Jėšua padarė jį apaštalu.

Daugelis žmonių, kurie buvo aukomis ir/arba jie savo šeimas ar draugus padarė savo aukomis, kovoja su jausmu: „geriau jau aš niekada nebūčiau gimęs“, taip kovojo Paulius. Viena vertus jis jautė, kad jo gyvenimas buvo iššvaistytas, ir netgi kaip jis rašė ir teigė, jis laikė save mažiausiu iš apaštalų.

Kita vertus, jis negalėjo ginčytis su faktu, kad jam buvo parodytas gailėstingumas, nes jis sako galatams: „...Bet kai Dievas, kuris mane išskyrė dar esantį motinos iščiose ir pašaukė savo malone, panorėjo

apreikšti manyje savo Sūnų, kad skelbčiau Jį pagonims, neskubėjau tartis su kūnu ir krauju...” (Galatams 1:15-16)

Jo praeities prisiminimai nebuvo ištrinti, bet išgydyti. Jis atsiminė ir todėl galėjo matyti Dievo gailestingumą savo gyvenime ir taip būti išgydytas.

Po 15 metų ar daugiau, po to kai jis buvo išgelbėtas, jis rašė Timotiejui, korintiečiams ir galatams – nors liudijimas apie jo vidines kovas šviežiai išsprūsdavo iš po jo plunksnos netgi ir tada.

### **Dangaus svarstyklės**

Paulius turėjo daryti tai, ką mes visi turime daryti. Mes turime pasverti abi puses. Viena vertus, gyvenimas pilnas tuščių praleistų metų – abortuotas gyvenimas prieš ateinant pas Kristų. Kita vertus, jam buvo parodytas gailestingumas ir jis buvo pašauktas būti apaštalu. Jis turėjo pasirinkti tikėti Dievu, užuot nuolatos žiūrėti per petį į praeities nuodėmes. Ir reikia pastebėti, kad 1 Timotiejui 1:15 jis naudojo esamąjį laiką: „...Jėzus Kristus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, iš kurių aš ESU DIDŽIAUSIAS...”

Jis gyveno visada suvokdamas savo nuodėmes tam, kad visada galėtų gyventi suvokdamas Dievo malonę savo gyvenime. Kaip Paulius, taip ir mes privalome žiūrėti į priekį ir naudoti karaliaus aprūpinimą bei gailestingumą, ir nežiūrėti per petį į praeitį; taip – suvokdami savo praeitį, bet ne pasinėrę ir susitelkę į ją.

Jis turėjo atleisti sau – tai taip pat turėjo jį palikti. Dievas jautė, kad jis vertas, jog būtų išgelbėtas ir padarytas pavyzdžiu, taigi jis turėjo peržengti pats save ir tikėti Karaliumi.

Savo paskutiniame laiške Paulius sakė: „Dėl šios priežasties aš ir kenčiu, bet nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos (paskutinės) dienos tai, ką Jam patikėjau“ (2 Timotiejui 1:12). Mes visi turime praeitį, kurią mes patikėjome Jam, tą dieną, kai mes įtikėjome Jėzumi: raktas yra pažinti Tą, kuriam mes tai patikėjome.

Kai, mes pažinsime Jį daugiau ir geriau, mes pradėsime galvoti Jo mintimis apie mūsų gyvenimą, ir išgydymas tekės. Tada mes būsime kaip Paulius; mūsų gyvenimai bus pavyzdys ir eskizas tiems, kurie tikės, dėl malonės parodytos mums!

*Tokios mintys šią savaitę. Laiminu visus!*

John Fenn

[www.SupernaturalHouseChurch.org](http://www.SupernaturalHouseChurch.org)

Neužmirškite rašyti <http://www.namu-baznycia.lt/2014/04/vidinis-isgydymas-3-dalis.html> man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: [cwowi@aol.com](mailto:cwowi@aol.com)